

Νέα Υόρκη, Χριστούγεννα 1897

ΜΠΑΜΠΑ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ;»
«**Μ** Η οκτάχρονη Βιρτζίνια ίσα που άκουσε τον εαυτό της να προφέρει αυτά τα λόγια. Στεκόταν στο παράθυρο του σαλονιού κι έβλεπε τα φώτα στο δρόμο να ανάβουν, το χιόνι να πέφτει όλο και πιο πυκνό και τους ελάχιστους ανθρώπους που κυκλοφορούσαν να τρέχουν κρατώντας τα ψώνια τους. Σίγουρα θα πήγαιναν στα σπίτια τους – θα είχαν τελειώσει τις δουλειές τους και θα βιάζονταν να γυρίσουν στις οικογένειές τους και στο αναμμένο τους τζάκι.

προς το παράθυρο του δωματίου της. Στο δρόμο δεν κυκλοφορούσε κανείς, η ώρα ήταν περασμένη. Τα περισσότερα κεριά και οι λάμπες από τα σπίτια είχαν ήδη σβήσει, μόνο οι φανοστάτες αερίου στο δρόμο ήταν αναμμένοι.

«Για να γράφει κάτι η Σαν, πάει να πει πως είναι εξακριβωμένο...» άκουγε τα λόγια του πατέρα της, αυτό που της είχε πει λίγες ώρες πιο πριν ξαναβούτωντας την εφημερίδα του. Είχε δίκιο! Η Σαν έλεγε πάντα την αλήθεια. Αν έγραφε πως υπάρχει Άγιος Βασίλης, τότε θα την πίστευαν όλοι, και οι φίλοι της και οι συμμαθητές της και η δασκάλα της, όλοι. Θα σταματούσαν οι κοροϊδίες και τα πειράγματα και όλα τα παιδιά θα έρχονταν να της ζητήσουν συγγνώμη, να της πουν πως έκαναν λάθος και πως μόνο αυτή ήξερε την αλήθεια. Τη Βιρτζίνια όμως δεν την πολυένοιαζε η συγγνώμη των συμμαθητών της, ούτε η επιδοκιμασία της

δασκάλας της. Την ένοιαζε μόνο να υπάρχει Άγιος Βασίλης. Τίποτε άλλο!

Αυτό ήταν, θα έγραφε στη Σαν! Και μάλιστα όχι το επόμενο πρωί, ούτε την Κυριακή, μετά την εκκλησία. Θα έγραφε το ίδιο βράδυ κιόλας – τέτοια πράγματα δεν μπορούν να περιμένουν!

Κατευθύνθηκε προς το σαλόνι, εκεί όπου σε μια γωνιά βρισκόταν το γραφείο του πατέρα της. Κρατούσε αγκαλιά το αρκουδάκι της για να της κάνει παρέα και προσπαθούσε να είναι όσο πιο αθόρυβη γινόταν, πατώντας σχεδόν στις μύτες των ποδιών της. Κάθισε στην καρέκλα του πατέρα της και άρχισε να ψάχνει στα σκοτεινά τα πράγματά του για να βρει ένα επιστολόχαρτο.

Κι αν η Σαν έγραφε πως δεν υπάρχει Άγιος Βασίλης;

Η σκέψη αυτή τη στενοχώρησε αμέσως.

«Για να το γράφει η Σαν, πάει να πει πως δεν υπάρχει», φαντάστηκε τον πατέ-

ρα της να λέει και τη μητέρα της να κουνάει το κεφάλι της συμφωνώντας μαζί του. Σκέφτηκε τα παιδιά στη γειτονιά και στο σχολείο, που θα της έκαναν πλάκα και θα την κορόιδευαν, όχι μόνο μέχρι να τελειώσουν τα Χριστούγεννα, αλλά και όλες τις άλλες μέρες, ίσως και μέχρι το καλοκαίρι. Φαντάστηκε τη δασκάλα της να την κοιτά με απογοήτευση και να συζητάει με το διευθυντή ότι πρέπει να φωνάξουν τους γονείς της και να τους μιλήσουν για την κόρη τους.

Για μια στιγμή η Βιρτζίνια δίστασε. Ίσως τελικά να διάβαζε πράγματα που δε θα της άρεσαν. Ίσως κιόλας να γελούσαν μαζί της στην εφημερίδα και μετά να πετούσαν το γράμμα της.

Άφησε κάτω την πένα που μόλις είχε πιάσει και παραμέρισε το χαρτί. Κατευθύνθηκε προς το παράθυρο και κοίταξε ψηλά στον ουρανό τα αστέρια που φεγγοβιλούσαν. Μέσα της άρχισε να πεισμώνει.

«Εγώ θα το γράψω το γράμμα», μουρμούρισε στον εαυτό της. Δεν άντεχε να ζει με αυτή την αμφιβολία, να μην ξέρει αν υπάρχει ο αγαπημένος της άγιος. «Θα το γράψω κι ό, τι είναι να γίνει, ας γίνει».

Αποφασιστικά, ξαναπήγε στο γραφείο, πήρε το επιστολόχαρτο και, βουτώντας την πένα στο μελάνι, άρχισε να γράφει πολύ προσεκτικά, στο λιγοστό φως που προερχόταν από το δρόμο.

Αγαπητέ συντάκτη,

Είμαι οκτώ χρονών. Κάποιοι από τους μικρούς μου φίλους λένε πως δεν υπάρχει Άγιος Βασίλης. Ο μπαμπάς μου λέει: «Αν το διαβάσεις στη Σαν, έτσι είναι». Σας παρακαλώ, πείτε μου την αλήθεια: υπάρχει Άγιος Βασίλης;

Βιρτζίνια Ο'Χάνλον

«Μπαμπά, υπάρχει Άγιος Βασίλης;» της ξέφυγε για μία ακόμα φορά.

Οι καμινάδες όλης σχεδόν της πόλης κάπνιζαν και στα παράθυρα των σπιτιών διακρίνονταν φωτάκια που τρεμόπαιζαν —ίσως από τα κεράκια των χριστουγεννιάτικων δέντρων— και έκαναν τις διάφορες σκιές να κουνιούνται περίεργα. Παντού υπήρχε κάτι το εορταστικό. Μπορεί να ήταν κάποια στολίδια στους δρόμους, από αυτά που έβαζαν οι εργάτες του δήμου της Νέας Υόρκης στους φανοστάτες και στα δέντρα, μπορεί να ήταν οι μυρωδιές που έβγαιναν από τις καπνοδόχους —μυρωδιές όχι μόνο καμένου ξύλου, αλλά και χριστουγεννιάτικων γλυκισμάτων, κέικ και μπισκότων, που φτιάχνονταν με βούτυρο, σοκολάτα και μέλι— ή ίσως, πάλι, να ήταν και η γιορτινή διάθεση των ανθρώπων, που περπατούσαν πιο ανάλαφρα, πιο ξέγνοιαστα, τώρα που πλησίαζαν οι γιορτές.

Η Βιρτζίνια όμως δεν ήταν ευτυχισμένη,

δεν ένιωθε όλη αυτή τη γλυκιά προσμονή και χαρά των εορτών.

«Χα, χα, χα, νομίζει ακόμα πως υπάρχει Άγιος Βασίλης», την κορόιδευαν τις τελευταίες μέρες τα παιδιά στο σχολείο κι οι φίλοι της από τη γειτονιά, δείχνοντάς την υποτιμητικά.

Το μικρό κορίτσι ντρεπόταν να λέει πως τα δώρα τής τα έφερνε ο άγιος και τα άφηνε κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο, αφού όλοι πίστευαν πως τα έβαζαν οι γονείς τους εκεί από το βράδυ, όταν έσβηναν τα κεριά και τις λάμπες πετρελαίου κι έστελναν τα παιδιά για ύπνο.

«Βιρτζίνια, δεν υπάρχει Άγιος Βασίλης, έχουμε μεγαλώσει πια και το ξέρουμε», προσπαθούσαν να της εξηγήσουν ο Τομ και η Μπέτυ, που έπαιζαν μαζί της σχεδόν κάθε απόγευμα και οι οποίοι ήθελαν να προστατέψουν τη φίλη τους από τα πειράγματα και τις κοροϊδίες των άλλων παιδιών στο

σχολείο και στη γειτονιά – πειράγματα που τις περισσότερες φορές ήταν κακόβουλα και πλήγωναν τη Βιρτζίνια.

«Κυρία, υπάρχει Άγιος Βασίλης;» είχε ρωτήσει τις προάλλες στην τάξη και όλοι οι συμμαθητές της έσκασαν στα γέλια.

Η δασκάλα έσμιξε τα χείλη της, μην ξέροντας τι να απαντήσει, και φρόντισε αμέσως να αλλάξει θέμα.

«Σσσς, ησυχία!» φώναξε στην τάξη και όλα τα παιδιά συμμορφώθηκαν γιατί ήξεραν πως, αν συνέχιζαν, η κυρία τους θα χρησιμοποιούσε το χάρακα για να τα τιμωρήσει, ή ίσως ακόμα να φώναξε και το διευθυντή – και τα παιδιά φοβόντουσαν πολύ το διευθυντή.

Η δασκάλα όμως προτίμησε μετά από αυτό να συνεχίσει το μάθημα της Γεωγραφίας και να τους μιλήσει για μακρινές κι άγνωστες χώρες, χωρίς πια να κοιτά τη μικρή Βιρτζίνια, που είχε μείνει με την απορία σωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

«Ναι, υπάρχει και ο Ἅγιος Βασίλης κι η Κοκκινοσκουφίτσα και ο Κακός Λύκος και τα Τρία Γουρουνάκια», της ἐλεγαν τα παιδιά στο διάλειμμα γελώντας μαζί της, και το μικρό κορίτσι δεν ἡξερε πού να πάει να κρυφτεί από την ντροπή. Κι όσο και να προσπαθούσε να τους εξηγήσει πως οι γονείς της δεν της είχαν πει κάτι αντίθετο, τόσο περισσότερα γέλια τούς προξενούσε.

«Μπαμπά, υπάρχει Ἅγιος Βασίλης;» ρώτησε ξανά η Βιρτζίνια, αυτή τη φορά πιο δυνατά.

Ο κύριος Φίλιπ Ο'Χάνλον αναγκάστηκε να πάρει τα μάτια του από την εφημερίδα που διάβαζε, τη Σαν της Νέας Υόρκης, και να κοιτάξει για μια στιγμή σκεπτικά την κόρη του, που του είχε απευθύνει το λόγο. Έπειτα ξερόβηξε και άφησε την εφημερίδα πλάι του στην πολυθρόνα. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο σαλόνι η κυρία Ο'Χάνλον, κρατώντας ένα μεγάλο χριστουγεννιάτικο σο-

κολατένιο κέικ και ο σύζυγός της της έριξε μια ικετευτική ματιά. Εκείνη όμως προσποιήθηκε πως ταχτοποιούσε το τραπέζι, για να μην αναγκαστεί να απαντήσει.

«Εεε... κοίτα, Βιρτζίνια...» είπε τελικά στην κόρη του, που τον κοιτούσε επίμονα όλη αυτή την ώρα. «Δε θα σου πω εγώ, γιατί μπορεί και να μη με πιστέψεις, αλλά αν γράψεις ένα γράμμα στη Σαν της Νέας Υόρκης, αυτοί θα σου απαντήσουν. Και ό,τι πουν αυτοί είναι και το σωστό. Για να γράφει κάτι η Σαν, πάει να πει πως είναι εξακριβωμένο...»

Το πρόσωπο του κοριτσιού φωτίστηκε μονομιάς. Γύρισε ξανά στο παράθυρο και άρχισε να παρατηρεί τις καμινάδες από τα τζάκια που άχνιζαν, προσπαθώντας να διακρίνει τον Άγιο Βασίλη, τα ελαφάκια του και το έλκηθρο. Μέσα της όμως ένιωθε ευχαριστημένη. Γιατί αν έγραφε η Σαν, που ήταν η καλύτερη εφημερίδα της χώρας, ότι υπάρ-

χει Αϊ-Βασίλης, τότε σίγουρα θα ήταν αλήθεια και σωστό – αυτό πια το ήξεραν και τα μικρά παιδιά, όπως αυτή.

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ Η ΜΙΚΡΗ ΒΙΠΤΖΙΝΙΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ύπνο. Αφότου την καληνύχτισαν οι γονείς της με ένα φιλί βάζοντάς τη στο κρεβάτι, άρχισε να στριφογυρνά, να ανακατεύει τα σκεπάσματα, να μη βολεύεται με το μαξιλάρι, να την ενοχλεί το φως απ' έξω. Νόμιζε πως άκουγε φωνές και τραγούδια, ήχους από την καμινάδα κι ένα κουδούνισμα από τον ουρανό. 'Ηξερε, βέβαια, πως όλα ήταν της φαντασίας της, αλλά και πάλι δεν μπορούσε να ησυχάσει.

Κρατώντας το αρκουδάκι της, ανασήκωσε τα σκεπάσματά της και κατευθύνθηκε